

Tornar al 3-0

«Fa nou mesos Catalunya tocava la independència amb la punta dels dits. Avui n'és més lluny, però no pas tant com sembla»

El 3 d'octubre de 2017 l'independentisme va aturar el país amb una vaga que demostrà la seva capacitat de controlar el territori i desplaçar l'Estat de tots els àmbits. Era la resposta a la brutal repressió desfermada dos dies abans per aturar l'exercici legítim del dret d'autodeterminació.

La resta de la pel·lícula la sabem a mitges. No sabem encara què va passar dins del nucli dirigent de l'independentisme, però sí que sabem quin va ser el resultat de tot plegat: repressió, presó i exili, sumats a una negació del diàleg i la negociació consumada per tres forces polítiques que representen tres quartes parts de l'electorat espanyol, però que amb prou feines superen el 40% a Catalunya.

Nou mesos després, l'independentisme comença a superar l'estat de xoc causat per la repressió violenta dels fets d'octubre, en diferents graus i amb actituds diverses. ERC ha marcat el camí amb una conferència nacional on intenta esbossar un full de ruta ajustat als nous temps. L'atenció s'ha centrat en la carta d'Oriol Junqueres o en el miler llarg d'esmenes, però és precisament aquesta capacitat de debatre obertament des de les bases el que s'ha de reclamar a tots els partits independentistes.

L'aposta pel diàleg i pel referèndum acordat ha de ser sempre l'estendard de l'independentisme, però hom no pot caure en el mateix error de fa nou mesos: creure que només les urnes seran suficients per obligar l'Estat a seure a la taula de negociació, i no prepara-se per entomar una resposta violenta, repressiva i antidemocràtica.

Més que centrar-se en discussions estèrils sobre la conveniència de llistes unitàries o separades -les dues opcions tenen punts a favor i en contra- l'independentisme faria bé per preparar-se per aprofitar la propera finestra d'oportunitat per tornar a intentar-ho si supera amb comoditat el 50% dels vots: les eleccions municipals de 2019.